

ročila o njegovih dopisnikih, tudi o onih, ki so znani v srbski književni zgodovini. Sicer pa o nekaterih že izdatelj sam ve malo ali pa ničesar, kako se bo torej godilo šele drugim ljudem!

Taka dela, kakor bo cela Vukova prepiska, se izdajajo vsaj za dolge čase le enkrat. Tem bolj je torej treba skrbeti, da bo „državno izdanje“ dostojno srbske države in slovanske filologije. Nismo sicer pri podobnih slovanskih publikacijah že razvajeni, ali prva knjiga Vukove prepiske je vendar preveč pomanjkljiva. Kaj bi porekli Nemci, ako se bodo pisma mož, kakor Goethe, J. Grimm, Ranke, S. Vater, Talvj i. t. d., tako izdala kakor Kopitarjeva? Čast srbske znanosti in hvaležnost nasproti možem in ženi, ki so toliko pomagli srbskemu imenu do slave, zahtevata, da se to ne zgodi.

Ob trudnem smehu.

V se hrepenenje gre s teboj,
otrok, nocoj.
In kakor plahi dih nevest
in ko besede nemih zvezd
je tvoja duša nad menoj,
otrok, nocoj.

Moj mrak je črn in je teman
in tih in gluh
čez mojo težko pot leži . . .
Pa moja pot do tebe ni:
pred tvojim pragom sije dan,
a tostran brezdna mrak črni,
ves tih, ves gluh . . .

In vendar plava pred menoj
spomin nocoj,
dehteč ko temni, trudni smeh
opojnih cvetov na vrtéh,
zaklenjenih v misterij svoj . . .

Jaz se kesam in bridek greh
izpovedujem pred teboj,
otrok, nocoj . . .

Vladimir Levstik.